

(1st beklagende) en

* Hoger beroep door

op 13 april 2007 -

* Hoger beroep door het Openbaar Ministerie tegen

1st beklagende) tegen alle beschikkingen

op 16 april 2007 -

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE zeventiende kamer**, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van **4 april 2007** het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not.nr. 66.L8.106215/03/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. op , chauffeur, geboren te ;
op , wonende te ;
2. op , huisvrouw, geboren te ;
op , wonende te

Verdacht van :

Te vanaf 23 september 2003 (stuk 2) tot en met datum der dagvaarding

de eerste en de tweede

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, te hebben uitgevoerd

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Geherkwalificeerd als volgt bij vonnis van 25.10.2006 :

Te

de eerste en de tweede

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet

van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, te hebben uitgevoerd

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

1) door de hoofdfunctie van het onroerend goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie 'verblijfsrecreatie' naar de functiecategorie 'wonen', door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als 'gebied voor verblijfsrecreatie' permanent te bewonen vanaf 23 september 2003;

2) door de sub 1 beschreven toestand in stand te hebben gehouden en dit vanaf 24 september 2003 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 13 maart 2006.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: vakantieverblijf 2 a 29 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op en geboren te
 op beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop d.d. 25/02/2003.

Gezien de processen-verbaal;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn eis;

Gehoord de beklaagden in hun antwoorden en verdediging vertegenwoordigd door hun raadsman mr. advocaat te

De zaak werd in beraad genomen op 28.2.2007.

Tenlastelegging 1

De in hoofde van de beklaagden aangehouden tenlastelegging is blijkens de in het strafdossier voorhanden zijnde gegevens bewezen.

De gegrondheid van de tenlastelegging werd door de beklaagden niet ernstig betwist.

Tenlastelegging 2

De feiten maken een inbreuk uit op art. 99 § 1 6°, strafbaar gesteld door art. 146 - 1° en 6°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999(DRO).

Met betrekking tot de tenlastelegging 2, het instandhouden van de toestand vermeld

onder de tenlastelegging 1, werd door art. 7 van het Decreet van 4 juni 2003 aan art. 146 van het DRO een derde en vierde lid toegevoegd dat luidt als volgt: “*De strafsanc-tie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°* geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg. *Onder ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan*”

De strafsanc-tie voor het instandhouden van de inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in:

- 1° ruimtelijk kwetsbare gebieden;
- 2° voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of
- 3° voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In zijn arrest nr. van 22 juli 2004 oordeelde het Arbitragehof dat het eerste geval van strafbaarheid, namelijk wanneer het misdrijf plaats vindt in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voldoet aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen.

Dat dit echter niet het geval is voor het tweede en het derde geval van strafbaarheid, namelijk wanneer het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden of een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

De rechtsleer en rechtspraak waren verdeeld over de interpretatie van voormeld arrest, welke werd uitgeklaard door het Arbitragehof.

In zijn arrest nr. van 19/01/05 heeft het Arbitragehof beslist:
 “1. Vernietigt in art. 146, derde lid, van het Decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijk ordening, zoals toegevoegd bij art. 7 van het Decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.”

De discussie bestaat echter wel nog over de draagwijdte van de bewoordingen in art. 146 derde lid DRO “De strafsanc-tie geldt niet ...”.

Sommige rechtsleer is van oordeel dat er sprake is van een “strafuitsluitingsgrond”; een

ander deel van de rechtsleer stelt dat er sprake is van het wegvallen van het misdrijf van de instandhouding indien aan de gestelde voorwaarden is voldaan, dat de decreetgever derhalve aan de delictomschrijving zelf heeft geraakt en niet enkel aan de strafwaardigheid.

De rechtbank is van oordeel dat art. 146 al. 3 dient gelezen te worden in de zin dat, indien aan de gestelde voorwaarden is voldaan, het misdrijf zelf van de instandhouding wegvalt.

Deze zienswijze wordt gesteund op de overweging dat deze interpretatie overeenstemt met de bedoeling van de wetgever, namelijk het bouw misdrijf niet langer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te schrappen (Parl.St., Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1577/7, p.38); instandhouding is niet langer een misdrijf tenzij de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden of m.a.w. het betreft niet louter een "strafuitsluitende verschoningsgrond", doch wel een "depenalisering" van het misdrijf van instandhouden van de stedenbouwmisdrijven.

Met betrekking tot de herstellvordering besliste het Hof van Cassatie in haar arrest van 2/05/2006 (nr. : "De opheffing van het strafbaar karakter van het misdrijf van instandhouding heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg. Deze wijziging brengt evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest."

Dit brengt ook met zich dat de herstellvordering gebaseerd op het instandhoudingsmisdrijf enkel kan worden ingewilligd indien ze werd ingeleid voor 22 augustus 2003, zijnde de datum van inwerkingtreding van het Decreet van 4 juni 2003 (houdende de wijziging van het decreet van 18/05/1999).

Volgens de bepalingen van het gewestplan (KB 7/11/1978) is het onroerend goed gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie.

Het onroerend goed is derhalve niet gelegen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Dat het misdrijf van instandhouden, tenlastelegging 2, derhalve niet langer strafbaar is. De strafvordering die erop betrekking heeft is niet ontvankelijk.

Herstellvordering

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd bij schrijven van 31/10/2005 een herstellvordering ingeleid, bestaande in de staking van het strijdig gebruik, zijnde het niet langer permanent bewonen van het weekendverblijf. Tevens werd het opleggen van een dwangsom gevorderd van 125 euro per dag vertraging in geval van niet naleving van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Inzake werd de herstellvordering, gebaseerd op de tenlastelegging 1, afdoende gemotiveerd; de gestelde herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk, noch wordt op enig andere wijze een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur miskend, zodat de herstellvordering dient te worden ingewilligd. Dat de herstellvordering onont-

vankelijk is in de mate dat deze vordering gebaseerd is op de tenlastelegging 2, gelet op de inleiding ervan na de datum van inwerkingtreding van het besluit van 4/06/2003.

Bestrafing

De bestrafing dient bepaald te worden rekening houdend met de aard en de ernst van de feiten, alsmede met de persoonlijkheid van de beklaagden.

De door de beklaagden gepleegde feiten zijn objectief beschouwd ernstig, immers het naleven van de regels inzake stedenbouw belangen de ganse leefgemeenschap aan. Er dringt zich een bestrafing op zoals hierna bepaald.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

art. 91 K.B. 28.12.1950 verv. K.B. 29.7.92 gew. K.B. 23.12.93 gew. K.B. 11.12.01(€); (gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 4 V.T., art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190 ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 wvv 07.02.2003; (opdecimen)

Strafwetboek, art. 2, 38, 40;

W. 1.8.1985, art. 28, 29; gew. W. 24.12.1993, art. 3 & W. 22.04.03; K.B. 18.12.1986, art. 58; gew. K.B. 19.12.2003, art. 45 WVV 07.02.2003; gew. art. 1 K.B. 31.10.2005;

EG Verordening nrs. 1103/97, 974/98 & 2866/98 van de Raad van 17.6.97, 3.5.98 & 31.12.98(€);

art. 2, 3, 4, 6, 9 Eurowet 78 d.d. 26.6.2000; KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

art. 3 Eurowet 77 d.d. 30.06.2000; KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak;

Veroordeelt de beklaagden voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging 1 elk tot tot een geldboete van HONDERD EURO, met 45 opdecimen verhoogd [= x 5,5], 550 euro bedragende;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen **vervangen** worden door een gevangenisstraf van 1 maand.

Met betrekking tot tenlastelegging 2, zegt dat de strafvordering niet langer ontvankelijk is.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, met 45 opdecimen verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze van **bijdrage** tot financiering van het **fonds** tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de beklaagden elk éénmaal deze som;

Legt tevens aan de veroordeelden een **vergoeding** op van elk € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken;

(K.B. 11.12.'01 tot wijz. K.B. 23.12.'93 -Wet 28.07.'92)

Kosten: Veroordeelt de beklaagden elk tot de helft van de gerechtskosten deze in hun geheel begroot op: 176,35 euro;

Rechtsdoende over de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 29/10/2004 in de mate dat deze gesteund is op de tenlastelegging 1:

-beveelt en om het strijdige gebruik te staken, zijnde het staken van het permanent bewonen van het weekendverblijf en dit binnen de termijn van acht maanden te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis; veroordeelt elk der beklaagden tot het betalen van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

- zegt dat deze onontvankelijk is in de mate dat deze vordering gebaseerd is op de tenlastelegging 2.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: -----

--- VIER APRIL TWEEDUIZEND EN ZEVEN ---

Aanwezig: -----

ondervoorzitter, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
eerste Substituut-Procureur des Konings;
adjunct-griffier;